

чело. Отъ Г. Кръстовича, напр., който, завършилъ въ Парижъ, се е връщаль въ Цариградъ, Селимински ще получи още докато е въ Атина едно кратко българско писмо, съ което му бива препоръчанъ нѣкакъвъ чужденецъ. Писмото, датувано отъ Сиро, 11 януарий 1844, гласи: „Господине Селиминскі, хотя да вы не познавамъ, моля ви ся като соотечественнику, да приемнете добръ Г. Boulanger архітектона, съ когото путешествувахме наедно отъ Марсіліа до тука . . . Той ще ви вручи писмо и отъ моего пріятеля Г. Георґга Аванасовича Свищовскаго. — Вашъ соотечественникъ Гаврілъ Крестовичъ (отъ Котелъ)“. Така му пише, значи, единъ парижки възпитаникъ, който е оценилъ отъ далечъ добре ревността му за българското дѣло. Селимински не ще може, уви, никога да свикне самъ съ такъвъ естественъ или книжново обработенъ български езикъ и ще остане при гръцкия, който той владѣе писмено до съвършенство. Въ замѣна, обаче, народностнитѣ му чувства и културнитѣ му тежнениа въ свръзка съ тѣхъ ще бждатъ най-силни, така че цѣлата му дейность ще се развива подъ знака на напредничавитѣ родолюбиви идеи отъ срѣдата на XIX вѣкъ. Неговото мѣсто въ голѣмата българска борба за народность, подійета особено следъ Танзимата (1839) подъ формата на т. н. Черковенъ въпросъ, ще бжде редомъ съ това на Чомакова, Кръстовича, Раковски или Славейкова, всички изпитали нѣкога гръцко влияние и всички превърнати въ отчаяни врагове на гръцко-фенерското духовно и политическо надмощие въ България.